

Meditacions: Dilluns de la segona setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dilluns de la segona setmana de Quaresma. Els temes proposats són: reconèixer-se necessitat per obrir-se a la misericòrdia divina; estimar els altres amb l'amor de Déu; una manera de mirar divina i materna.

COMENCEM la segona setmana de Quaresma escoltant la pregària penitencial del profeta Daniel: «Hem pecat, hem comès el mal, som culpables i rebels. Ens hem apartat

dels teus manaments i de la teva Llei.» (Dan 9, 5). Tot i que el poble d'Israel no obeïa la veu del Senyor, Déu es va mantenir fidel a les promeses. Per això el profeta continua la seva súplica ple d'esperança: «Ah Senyor, Déu gran i terrible, que manteniu la vostra aliança i els vostres favors per als qui us estimen (...), és molt vostre, Senyor, compadir-vos i perdonar» (Dan 9, 4.9).

La crida a la conversió, que es fa tan viva durant la Quaresma, neix del cor misericordiós del Senyor. No és el crit d'un Déu que pretén passar comptes davant del pecat de l'home, sinó més aviat l'amor d'un Pare que acarona la nostra debilitat, per curar-la i tornar-nos a la vida. «Una altra caiguda... i ¡quina caiguda!... ¿Desesperar-te? No: humiliar-te i recórrer, per Maria, la teva Mare, a l'Amor Misericordiós de Jesús. —Un *miserere* i ¡amunt el cor! —A començar de nou»^[1].

Adreçar-se al Senyor i admetre el propi pecat, com va fer el profeta Daniel, és el primer pas per renovar-nos interiorment i obrir-nos a la misericòrdia divina. Déu és fidel i sap esperar. Fiats de la seva misericòrdia li mostrarem les nostres ferides i ens deixarem cuidar per ell. Amb senzillesa, i amb un cert desvergonyiment de fills, ens atrevim a dir-li, amb paraules del salm: «Senyor, no ens castigueu els pecats, com mereixeríem» (*Salm 78*).

EXPERIMENTAR l'amor de Déu ens porta a tractar amb aquesta mateixa misericòrdia les persones que ens envolten. «Així com el Pare estima, així estimen els fills»^[2]. Per a qui se sent entès i estimat és més fàcil comprendre i estimar els altres.

Les paraules del Senyor que es proclamen avui a l'Evangelí ens animen a tenir un cor gran, amb sentiments i reaccions semblants a les seves: «Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu, i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absoleu, i Déu us absoldrà. Doneu, i Déu us donarà» (Lc 6, 36-38). *El camí que Jesús ens proposa porta indicacions molt concretes per a la nostra vida diària: «Sigueu misericordiosos..., no judiqueu..., no condemneu..., perdoneu..., doneu». És un programa esglaonat que té com a model Déu mateix. La meta és «entrar en sintonia amb aquest Cor ric en misericòrdia, que ens demana estimar tothom, fins i tot els llunyans i els enemics, imitant el Pare celestial, que respecta la llibertat de cadascú i atrau tothom cap a ell amb la força invencible de la seva fidelitat»^[3].*

La consciència viva dels nostres pecats, i del necessitats que estem de la paciència de Déu, obre el camí interior per a la compassió amb els nostres germans. No podem oblidar que el Senyor posa el nostre perdó als altres com a condició perquè també a nosaltres se'ns perdoni: «Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet» (*Lc 6, 38*).

«LA PARAULA de Déu ensenya que en el germà hi ha la permanent prolongació de l'Encarnació per a cadascun de nosaltres (...). El que fem amb els altres té una dimensió transcendent»^[4]. Quan aconseguim aquesta saviesa sobrenatural, aprenem a veure Crist en cada persona. Aquest fet ens canvia la vida. D'una banda, en els altres descobrim la presència de Déu: el veiem a ell en cada persona amb qui

ens creuem o de la qual sentim
parlar; d'alguna manera Déu ens
cuida a través dels qui tenim a prop.

D'altra banda, la nostra manera de
mirar, de pensar, de parlar o d'actuar
estarà encarrilada i embellida per la
caritat. Sant Josep maria va viure i va
ensenyar a viure una caritat que en
alguna ocasió sintetitzava en cinc
verbs: «Pregar, callar, comprendre,
disculpar... i somriure»^[5]. En el fons,
és la mateixa actitud que té una mare
amb el seu fill. La seva mirada
materna el porta a estimar-lo
sempre, a trobar quan és possible
una excusa davant del seu
comportament i a sostenir-lo amb la
seva ajuda davant dels passos de
vegades vacil·lants.

«Germà —escrivia un Pare de
l'Església—, et recomano això: que la
compassió prevalgui sempre a la teva
balança, fins que sentis en tu la
compassió que Déu sent pel món»^[6].

Demanem a Maria, Mare de misericòrdia, el do de confiar sempre en l'amor que el Senyor té amb nosaltres. Així, ens resultarà més senzill disculpar els errors, així com estimar i ajudar els altres tal com són.

[1] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 711.

[2] Francesc, *Misericordiae Vultus*, núm. 9.

[3] Benet XVI, *Àngelus*, 16-IX-2007.

[4] Francesc, *Evangelii gaudium*, núm. 179.

[5] Pilar Urbano, *El hombre Villa Tevere*, cap. VII.

[6] Isaac el Sirià, *Discursos ascètics*, 1a sèrie, núm. 34.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dilluns-de-la-segona-setmana-de-
quaresma/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dilluns-de-la-segona-setmana-de-quaresma/) (31/03/2026)